

Het alfabet is wonderspul,
graag bereid en altijd gul.
Dankzij letters kun je schenken
wat je net nog dacht te denken.

Het alfabet is als een schip:
het woord stijgt op vanaf de lip
en vaart door zachte oren
zodat je het kunt horen.

Een sms doorklieft – te snel
voor ons begrip – hemel, vagevuur en hel,
toont zijn boodschap razendvlug,
hup, daar is het antwoord terug.

En door kranten en 't journaal
bereikt ons andermans verhaal.
Taal verbindt ons allemaal.

Zij doet dat in het heden,
En zelfs in het verleden!
Wat een denker vroeger dacht
en voor ons heeft opgeschreven,

wat eeuwen op ons heeft gewacht
komt gewillig weer tot leven
onder onze vlugge blik:
daar staan de woorden, rijen dik.

Al is zo'n boek al half vergaan,
zolang je daarin nog ziet staan
wat de drukker heeft gedrukt,
is de tijdreis goed gelukt,

komt de lading wonderwel
door jouw lezen razendsnel
tot leven, nieuw en fris,
alsof het net geschreven is.

Zijn de verhalen mooi en waar,
dan staat graag de hertaler klaar,
dan duikt het af en toe weer op
met een fris geboende kop.

Zoals:

Deze *Fabels*, over mensen,
met dezelfde mensenwensen
als je kent van alledag,
zoals je ze zonet nog zag.

De Franse schrijver La Fontaine
blijkt de mensen goed te kennen.
Al vertelt hij over dieren,
je ziet meteen dezelfde klieren

die je kent van op je werk,
de school, de sportclub of de kerk:
de arme sloeber en de gek,
het leeghoofd met zijn grote bek,

de machtige, de hypocriet,
de brave domoor en wie niet?
De goedgezak, vetzak en de elf,
en pas maar op, wie weet jouzelf!

Sinterklaas